

[Hjortnæs.]

Valbak fremkommer med disse udtalelser. Det er i hvert fald, så vidt jeg kan vurdere det, udtryk for, at hr. Valbak ikke har lyttet særlig omhyggeligt til den ordførertale, jeg holdt.

Det, jeg sagde, og det vil jeg gerne have lov at gentage over for hr. Valbak, var, at det, der har interesseret socialdemokratiet i forbindelse med besparelser på det sociale område, var at undersøge, om der var nogle generelle tilskudsordninger, som udviklingen havde overflødiggjort. Det har været den vejledende rettesnor for os i de undersøgelser, der er foretaget, og her har vi altså konkret i dette lovforslag peget på moderskabsydelsen, det forhøjede børnetilskud i visse situationer, det ekstra børnetilskud i visse situationer. Jeg kan ikke forstille mig, at hr. Valbak kan kalde dette gas og illusioner.

Må jeg så føje til vedrørende de lidt bitre bemærkninger om forhandlingsmuligheden, at der er jo en god tradition for i socialudvalget, at vi kan snakke om tingene, og det gælder vel fortsat.

Socialministeren (Eva Gredal): Til fru Nathalie Lind vil jeg gerne sige, at jeg har ikke sagt, at jeg ikke vil forhandle, men at jeg troede, det ville blive meget vanskeligt at finde nye former for besparelser. Vi har nu haft et politisk-økonomisk udvalg siddende, som i døgn har diskuteret spareforslag — jeg har selv været til nogle samråd — og jeg troede egentlig, at alle gode ideer var blevet lagt på bordet, men all right, er der nogen tilbage, så lad os dog snakke om dem.

(Kort bemærkning).

Valbak: To korte bemærkninger til hr. Hjortnæs. Jeg var godt klar over naturligvis, at sider af hr. Hjortnæs' bemærkninger i det indledende indlæg havde fuld dækning, bl. a. på de konkrete områder, som hr. Hjortnæs nævner nu her. Da jeg brugte hr. Hjortnæs som udgangspunkt, var det egentlig ikke for at sige noget til hr. Hjortnæs, men til regeringen, nemlig at det totale resultat, når man ser på 1973-74, er det, at de generelle tilskud får en så stor samlet forhøjelse, at nettoresultatet ikke bliver en besparelse, sådan som der er lagt op til,

men en merudgift på 15 mill. kr. Jeg kan dokumentere det.

Moderskabsydelsen vil i år give 30 mill. kr. De forhøjede børnetilskud 45 mill. kr., det er 75 mill. kr. i alt, og så kommer kompensationen for stigningen i priserne for mejeriprodukterne, det er 90 mill. kr. Det bliver minus 15.

Og så min bemærkning nr. 2. Jeg lagde med interesse mærke til hr. Hjortnæs' sidste ord, at det altid har været sådan, at vi kan snakke om tingene i det sociale udvalg. Det vil jeg gerne bekræfte. Det var den udtalelse, jeg gerne ville have fat i, men vi vil jo ikke så gerne nøjes med at snakke om tingene. Vi vil gerne alle sammen bidrage til noget, der kan blive en forbedring. Det er det, jeg har efterlyst, men det er imod, hvad ministeren har sagt i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra følgende medlemmer har jeg modtaget anmodning om, at den af justitsministeren i dag givne redegørelse må blive sat til forhandling i tinget: Nyboe Andersen, Jette Boutrup, Hanne Budtz, Per Dich, Gudme, Falk Hansen, Poul Hartling, Thomas Have, Hjortnæs, Nathalie Lind, Nordqvist, Ruth Olsen, Tastesen, Thestrup, Hans Toft, Valbak og Birte Weiss.

Redegørelsen vil herefter komme til forhandling torsdag den 10. maj.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 8. maj, kl. 13.30 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af søloven og loven om gennemførelse af konnossementskonventionen af 1924.

[Formanden.]

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med skibe.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om hjemmевærnet.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1972-31. marts 1973.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge henviste formanden til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 12.40.

86. møde.

Tirsdag den 8. maj kl. 13.30.

Formanden: Medlemmer af folketinget Poul Schlüter, Hans Kjær, Ninn-Hansen, Simonsen og Stetter har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten [udskrivningsloven].

Kommunaludvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om ændring af lov om kommunale valg. Eksemplarer er omdelt.

Kommunaludvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om bekæmpelse af kønssygdomme. Eksemplarer er omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Schlüter): Jeg skal hermed på den konservative folketingsgruppes vegne fremsætte forslag til

lov om ændring af lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten [udskrivningsloven].

Formålet med lovforslaget er at nedsætte indkomstskatten.

Et af Danmarks største økonomiske problemer — om ikke det største — er, at en øget arbejdsindsats ikke giver resultat i form af en kontant belønning, der er lige så stor eller større end den belønning, man får for sin normale indsats. Tværtimod er det i nogle tilfælde sådan, at prisstigninger, indkomstskat og bortfald af sociale ydelser stiller en person økonomisk ringere, hvis han gør en ekstra indsats. Dette er naturligvis undtagelsestilfælde. Men det værste er, at i mangfoldige tilfælde får en almindelig skatteyder bogstavelig talt intet ud af en merindkomst, selv når der ikke er tale om bortfald af sociale ydelser som følge af den større indkomst. Prisstigninger og skat tager det hele eller næsten det hele, når der tjenes mere.

Jern- og metalindustrien har regnet ud, at en metalarbejder i København fik sin bruttoløn forøget med ca. 3.800 kr. fra 1971 til 1972, men den disponible realløn gik kun i vejret med én krone. 3.799 kroner var forsvundet i pris- og skattestigninger.

Finanstidende har påpeget, at den danske arbejders realløn fra 1966 til 1971 kun steg med otte procent, selv om pengelønnen var steget med 70 procent.

Hvis en skatteyder i 1972 tjente 60.000 kroner og i år noterer en indkomststigning på 12 procent, vil hans indkomst i 1973 blive 67.200 kroner — øjensynlig en stor og pæn indtægtsfremgang. For en selvstændig erhvervsdrivende er denne indkomststigning i hvert fald udtryk for, at der er ydet en væsentlig merindsats, idet prislovgivningen jo forhindrer, at merindkomsten kan være opstået blot i kraft af inflation og avanceforøgelser. Men den købmand eller håndværkermester, der har tjent de 7.200 kroner mere ved en ekstra indsats, må straks se de 60 procent forsvinde i form af indkomstskat — idet marginalskatten jo som bekendt er noget højere end trækprocenten i de fleste tilfælde. Det betyder, at skatten har taget godt 4.300 kroner af de 7.200. Men i mellemtiden er priserne steget. Tager man februar måned 1973, viser det sig, at prisniveauet ligger 7 3/4 procent højere end et år før.